

TRÍCH YẾU LINH PHONG TÔNG LUẬN

Đại Sư Ngẫu Ích

Niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ là một môn bao hàm trọn vẹn trăm ngàn pháp môn, chứ không phải là đề cao một môn, phớt bỏ trăm môn khác. Nhưng cần phải thâm nhập một môn, lấy Niệm Phật làm Chánh Hạnh, còn tất cả các môn Giới, Định, Huệ khác là Trợ Hạnh. Thực hành cả Chánh lẫn Trợ giống như thuyền đã đi thuận gió, còn kéo căng giây lèo, chóng đến được bờ.

Pháp Niệm Phật tuy nhiều, nhưng Trì Danh là giản tiện nhất. Pháp Trì Danh cũng nhiều, nhưng pháp “Trì Danh Nhớ Số” là ổn đáng. Người thực hành chân thật, thuần thực nào có mong làm khác kẻ ngu phu, ngu phụ đâu! Muốn mau thoát nỗi khổ luân hồi thì không có chi bằng pháp “Trì Danh Niệm Phật Cầu Sanh Thế Giới Cực Lạc”. Muốn quyết định sanh về thế giới Cực Lạc thì lại không có chi bằng lấy Tín để dẫn đường, dùng Nguyện để thúc đẩy. Tin quả quyết, nguyện khẩn thiết thì dù tán tâm niệm Phật cũng chắc chắn được vãng sanh. Tin không chân thật, nguyện chẳng mạnh mẽ thì dù có nhất tâm bất loạn cũng không được vãng sanh.

- Thế nào là Tín?

- Một là tin vào nguyện lực của Phật A Di Đà.
- Hai là tin lời dạy của Phật Thích Ca Văn.
- Ba là tin lời khen ngợi của sáu phương chư Phật.

Nếu không tin nổi những điều ấy thì thật chẳng còn cách nào cứu được. Vì thế, trước hết phải sanh lòng tin sâu xa, chớ khởi nghi hoặc.

- Thế nào là Nguyện?

Trong mọi lúc đều nhằm chán nổi khổ sanh tử cõi Ta Bà, hoan hỷ ngưỡng mộ niềm vui Bồ Đề chốn Cực Lạc. Hễ làm việc gì, hoặc thiện hoặc ác; nếu thiện thì hồi hướng cầu vãng sanh, còn ác thì sám nguyện cầu vãng sanh, không còn chí nào khác. Đấy gọi là Nguyện.

• Tín Nguyện cùng đủ rồi thì lấy niệm Phật làm Chánh Hạnh, lấy cái ác tu thiện làm Trợ Hạnh. Tùy theo công sức cạn hay sâu sẽ chia thành chín phẩm, bốn cõi Tịnh Độ, chẳng sai sót mảy may. Chỉ nên tự mình suy xét lấy, không cần phải hỏi người khác nữa. Nghĩa là:

- Tin sâu, nguyện thiết niệm Phật mà lúc niệm Phật tâm hay tán loạn thì sẽ đạt hạ phẩm hạ sanh.
- Tán loạn giảm thiểu thì là hạ phẩm trung sanh.
- Không còn tán loạn sẽ là hạ phẩm thượng sanh.
- Niệm đến mức Sự Nhất Tâm Bất Loạn, chẳng khởi tham, sân, si thì thuộc về ba phẩm trung sanh.
- Niệm đến mức Sự Nhất Tâm Bất Loạn, trong ba thứ kiến hoặc, tư hoặc và trần sa hoặc, tùy ý đoạn trước một thứ và cũng đoạn trừ được vô minh thì sẽ sanh trong ba phẩm thượng sanh.

Vì vậy, tín nguyện trì danh niệm Phật sẽ thuộc trong chín phẩm là điều đích xác chẳng sai.

Thêm nữa, Tín Nguyện Trì Danh: Tiêu trừ nghiệp chướng, mang theo Hoặc chướng đi vãng sanh chính là Phạm Thánh Đồng Cư Tịnh Độ. Đoạn sạch Kiến Hoặc và Tư Hoặc mà vãng sanh thì chính là Phương Tiện Hữu Dư Tịnh Độ. Phá nát một phần vô minh mà vãng sanh thì chính là Thật Báo Trang Nghiêm Tịnh Độ. Trì đến mức rốt ráo, đoạn sạch vô minh rồi vãng sanh thì chính là Thường Tịch Quang Tịnh Độ.

Vì thế, Trì Danh có thể đạt đến bốn cõi Tịnh Độ cũng là chuyện đích xác chẳng sai lầm.

Hỏi: Trì danh như thế nào để có thể đoạn được vô minh?

Đáp: Đối với danh hiệu của đức Phật được trì, không cần biết là ngộ hay chưa, không gì không phải là Nhất Cảnh Tam Đế. Cái tâm trì niệm chẳng cần biết là đã đạt hay chưa, không gì không phải là Nhất Tâm Tam Quán. Chỉ vì chúng sanh vọng tưởng chấp trước, tình kiến phân biệt nên mới chẳng khế hợp nối Viên Thường. Họ nào biết Năng trì (tâm trì niệm danh hiệu Phật) chính là Thủy Giác, Sở trì (đức Phật được ta trì niệm) chính là Bốn Giác. Nay cứ thẳng một bề trì niệm, ngoài việc trì niệm nào có đức Phật, ngoài đức Phật nào có trì niệm, Năng lẫn Sở bất nhị thì Thủy Giác khế hợp Bốn Giác, gọi là Cứu Cảnh Giác.

- Pháp môn Niệm Phật không có gì là kỳ đặc, chỉ quý ở chỗ tin tới nơi, giữ cho ổn, cứ thẳng một đường mà niệm, hoặc là ngày đêm niệm mười vạn tiếng, hoặc năm vạn, ba vạn, lấy con số nhất định chẳng khuyết làm chuẩn. Trong suốt một ngày, niệm ra tiếng đến tàn một cây hương, rồi niệm thầm đến tàn một cây hương. Cứ xoay vần không gián đoạn [như thế], lấy Nhất Tâm Bất Loạn làm hạn. Suốt cả đời này thề không biến cải. Nếu chẳng được vãng sanh thì tam thế chư Phật đều nói dối.

Một khi đã được vãng sanh, sẽ vĩnh viễn không bị thoái chuyển, các thứ pháp môn đều được hiện tiền. Kỳ nhất là hôm nay Trương Tam, ngày mai Lý Tú, gặp người tu theo Giáo môn liền toan tầm chương, trích cú. Gặp người tu Thiên bèn nghĩ chuyện tư duy, tham cứu, vấn đáp. Gặp người trì Luật lại nghĩ chuyện đắp y, trì bát. Đây chính là kẻ không rõ đầu mối,

chẳng tỏ ló lạng; không hề biết rằng, niệm A Di Đà Phật đến mức thuần thực thì giáo lý tối cực thuộc mười hai bộ của Tam Tạng đều nằm gọn trong ấy, một ngàn bảy trăm công án là cơ quan để hướng thượng cũng nằm gọn trong ấy, ba ngàn oai nghi, tám vạn tế hạnh, tam tụ luật nghi cũng nằm gọn trong ấy.

Có thể thật sự niệm Phật, không khởi tham, sân, si nữa thì đó chính là Đại Trì Giới. Không phân biệt ta - người, đúng - sai chính là Đại Nhẫn Nhục. Không chút gián đoạn, lai tạp chính là Đại Tinh Tấn. Không còn rong ruổi theo vọng tưởng chính là Đại Thiền Định. Không bị các thứ ngoắt ngoéo mê hoặc chính là Đại Trí Tuệ.

Hãy thử tự kiểm điểm: Nếu thân, tâm, thế giới còn chưa buông xuống được; tham, sân, si còn tự phát khởi; thị phi nhân ngã còn ôm giữ; gián đoạn, xen tạp còn chưa trừ sạch; vọng tưởng rong ruổi còn chưa vĩnh viễn diệt hết; các thứ ngoắt ngoéo khác vẫn còn mê hoặc được ý chí, thì chẳng phải là chân thật niệm Phật.

Muốn đạt đến cảnh giới Nhất Tâm Bất Loạn thì biện pháp ban đầu là dùng râu chuỗi để ghi nhớ phân minh, khắc định thời khóa quyết định chẳng thiếu. Lâu ngày thuần thực, không niệm mà tự niệm thì sau đây nhớ số cũng được, chẳng nhớ số cũng xong. Nếu là kẻ sơ tâm mà lại thích bàn chuyện khán thoại đầu, muốn không chấp tướng, muốn học viên dung tự tại, thì toàn là kẻ tin chẳng sâu, hành không tận sức, dù có giảng được mười hai phần Kinh Giáo, hiểu được một ngàn bảy trăm chuyển ngữ (công án Thiền) thì cũng đều là chuyện thuộc về sanh tử, lúc lâm chung cũng nhất định vô dụng mà thôi.

